

[Ømann.]

Jeg skal anbefale forslaget til tingets velvillige behandling og vedtagelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bo Kristensen): Jeg skal herved på den konservative folketingsgruppes vegne fremsætte forslag til lov om ændring af lov om tipning.

Det konservative folkeparti har tidligere her i folketinget foreslået at lade det fulde overskud ved tipning tilfalde idrætten. Tiden er nu inde til at træffe denne principbeslutning, selv om vi ikke finder hermed at have løst alle idrættens problemer.

Ikke mindst de ledere, der øver et meget stort frivilligt og ubetalt arbejde i idrættens og ungdommens tjeneste, har krav på en håndsrekning fra politikerne. De kan ikke være tjent med, at drøftelserne omkring idrættens fremtidige vilkår i det af regeringens nedsatte udvalg trækker så helt urimeligt i langdrag. Indtil nu har det arbejdet i 2½ år, selv om det skulle være et såkaldt hurtigt arbejdende udvalg.

Når udvalget så til sin tid har afsluttet sit arbejde, og det vil formentlig blive fremskyndet ved den afklaring, en vedtagelse af nærværende forslag vil indebære, kan vi her i folketinget vende tilbage til, på hvilke andre måder idrættens vilkår kan forbedres.

Vi er klar over, at vedtagelse af dette forslag kan medføre en merudgift for staten på nogle få millioner kroner i det kommende finansår, idet den hidtidige støtte over tipsmidlerne til kulturelle og almennyttige formål, friluftsliv m.v. skal overføres til de enkelte ministeriers budgetter. Hertil er at tilføje to ting.

For det første, at vi vil være villige til at hjælpe regeringen med at spare dette og andre beløb andre steder.

Og for det andet, at i en tid, hvor vi har ydet det ene store beløb efter det andet til narkotikabekæmpelse og forebyggende ungdomsarbejde, vil det være helt på sin plads at række en hjælpende hånd til den sunde aktivitetsudfoldelse, der finder sted i idrætsforeningerne både i ungdomsopdragende og motionsmæssig henseende.

I denne forbindelse kan det ikke udelukkes, at det måske var en mulighed at opkræve yderligere 5 øre pr. række med henblik på at støtte de nævnte kulturelle og almennyttige formål og friluftsliv m.v.

Hermed skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling, så det kan vedtages i god tid inden 1. juli 1973.

Ordføreren for forslagsstillerne (Nordqvist): Jeg fremsætter herved forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et udvalg til undersøgelse af lægevæsenet m.v.

Som anført i bemærkningerne er forslaget enslydende med et forslag fremsat 13. maj 1971 af Kjeld Olesen m. fl. Ved 1. behandling fik forslaget en velvillig modtagelse af samtlige ordførere, og selv om enkelte erkendte, at den skitserede opgave ville blive omfattende, var der enighed om at drøfte problemerne nærmere i et folketingsudvalg.

Den daværende indenrigsminister, H. C. Toft, oplyste, at flere af de opgaver, forslagsstillerne pegede på, allerede var eller ville blive taget op til behandling. Ministeren erkendte de fremdragne problemers overordentlig store betydning for sundhedsvæsenets videre udvikling, men udtrykte samtidig sin bekymring for, at et udvalg med en så bred sammensætning i realiteten ville optræde som en tungt arbejdende kommission og dermed forsinke den udvikling, der ønskedes fremmet, men ministeren erklærede sig rede til at forsyne udvalget med alle ønskede oplysninger og antydede den mulighed, at han og udvalget i fællesskab kunne samles om et eller flere problemer, som burde behandles i et hurtigt arbejdende udvalg.

Som nævnt i bemærkningerne til forslaget er det sagkyndige udvalg endnu ikke nedsat — ifølge ministeren bl. a. fordi sagen ikke har været drøftet i et folketingsudvalg.

Forslagsstillerne er af den opfatelse, at der, selv om enkelte af de opgaver, der blev peget på i 1971, er taget under behandling, stadig er behov for et sagkyndigt udvalg, der skal undersøge og sammenfatte problemerne, selv om visse områder behandles i anden forbindelse, eksempelvis socialreform, kommunalreform, levnedsmiddel- og miljølov.

Herved anbefaler jeg forslaget til tingets velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ømann): Jeg tillader mig herved for folketinget at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om

[Ømann.]

en reform af opsparings- og forsikringsfradragene.

Herved fjernes en række besværlige fradrag fra selvangivelsen.

Der er tidligere fra alle partiers skatteordførere udtrykt sympati for at gøre de fradrag, der ikke kan betegnes som driftsudgifter, og som derfor ikke bør være underkastet skatteskalaens progression, til fradrag i skatten, således at fradraget giver samme skatterabat uanset indkomstens højde.

Forslaget følger denne rimelige og retfærdige tanke op, men går et skridt videre. Er man først kommet så vidt, at der til en given indbetaling eller præmie svarer en entydigt bestemt skatterabat, forekommer det nærliggende, at man lader penge- og forsikringsinstitutterne administrere og yde den pågældende rabat som en fast procent af præmien, hvorefter de kan hente pengene hos det offentlige.

Denne ordning, der ville fjerne disse fradrag helt fra skatteopgørelserne, ville betyde et langt skridt henimod en enkel bruttobeskatning af lønindkomsterne.

Forslagsstillerne er klar over de vanskeligheder, et sådant tilsyneladende enkelt forslag kan frembyde, når det skal anvendes på et kaotisk væld af fradragsordninger, som trods gentagne forsøg på sanering og forenkling stadig væk eksisterer på visse rubrikker i selvangivelsen.

Derfor foreslår vi som indgang til reformen, at der gennemføres en tilbunds gående forenkling og beskæring, også med henblik på at afskaffe ordninger, der går ud over al rimelighed.

Der skulle ikke være behov for noget langstrakt eller dybtgående kommissionsarbejde, før skatteudvalget kan skride til beslutninger på dette område. Loven om pensionsordninger m.v. har jo for nylig været til gennemgang.

Jeg tillader mig derfor at anbefale forslaget til tingets velvillige og hurtige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Lütken):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om undersøgelse af virkningerne af en statslig enhedsskat.

Når forslagsstillerne har valgt at frem-

sætte forslag om nedsættelse af en kommission, skyldes det, at indførelse af en statslig indkomstenhedsskat medfører mange dybtgående ændringer i vort traditionelle beskatningsmønster, herunder navnlig at den selvstændige skatteudskrivningsret for primær- og amtskommuner bortfalder.

Enhedsskatten medfører imidlertid så mange væsentlige fordele, at der skal meget stærke modgående argumenter til for at undlade at gennemføre denne skattereform.

Forslagsstillerne skal i denne forbindelse pege på, at enhedsskatten er som skabt til kildeskattesystemet, hvorfor den givet medfører en tiltrængt forenkling af vort samlede skattesystem. Stort set alle problemer vedrørende fra- og tilflytninger forsvinder, når indkomstskatten er ens over hele landet.

Den gunstigste virkning af en enhedsskat er imidlertid ikke virkningen på det skattemæssige område, men på budgetterings- og styringsområdet.

Problemerne med at budgettere, planlægge og styre landets økonomi var i forgrunden under finanslovsdebatten vedrørende finanslovsforslaget for 1973/74. Økonomi- og budgetministeren talte om den manglende styring på de lovbundne udgiftsområder og nævnte, at vanskelighederne var størst på de områder, der hovedsagelig beroede på kommuner og selvejende institutioner. Økonomi- og budgetministeren fremhævede, at budgetteringen må omfatte hele den offentlige sektor, altså både stat og kommuner. I forbindelse hermed udtalte ministeren på regeringens vegne, at tilpasningen af den offentlige sektors aktivitet til det ud fra samfundsøkonomiske hensyn ønskelige ikke fortrinsvis bør ske over udgifterne til de rene statsopgaver. Udviklingen i hele den offentlige sektor må inddrages.

På baggrund af disse betragtninger kan man vel forvente, at regeringen vil være venlig eller i hvert fald fordomsfrit indstillet over for en saglig undersøgelse af fordele og ulemper ved en enhedsskat.

Det må jo erindres, at uanset hvilke aftaler der måtte kunne indgås mellem staten og kommunerne om samordning af den økonomiske politik, vil statens, dvs. regeringens og folketingets, muligheder for landsomfattende økonomisk prioritering være stærkt begrænsede, så længe kommunerne, der ind-